

[Holger K. Nielsen]

lerne var der et intelligent spørgsmål, nemlig følgende: Ville statsministeren blive glad, hvis nu alle danskerne tog imod hans opfordringer og udskiftede deres bil – til skade for betalingsbalancen og uden nogen nævneværdig beskæftigelseeffekt? Det kan nok være, at der kom ild i munden, da statsministeren skulle besvare det spørgsmål, for lige præcis her ligger det ømme punkt. Beskæftigelsesvirkningen af skattelettelser er langt mindre, end hvis den finanspolitiske lempelse foregår målrettet, f.eks. ved at forbedre den kommunale service.

I den nuværende situation er det fornuftigt at lempe finanspolitikken – her er der ingen kritik fra os – men der er så sandelig forskel på, hvordan det gøres, og skattelettelserne i skatte-reformen har en dårlig beskæftigelsesvirkning, og der er fortsat tale om en reform, der socialt virker skævt, hvor de rige får enorme skattelettelser og de fattige i bedste fald små skattelettelser og i værste fald direkte forringelser af deres situation.

Og der er ingen sammenhæng mellem statsministerens udmærkede teoretiske betragtninger om miljø og bæredygtig vækst og så den faktiske økonomiske politik, som er den helt traditionelle økonomiske vækst. Hvornår kommer det ind i regeringskontorerne, at miljøpolitik, grøn omstilling, ikke er noget, der blot skal tages frem ved festlige lejligheder, men noget, der skal indgå som en integreret del af den økonomiske politik?

O.k., ret skal være ret, der er af og til lyspunkter: Når miljøministeren reagerer offensivt over for kommissær Bangemann med hensyn til retten til at gå foran med beskyttelsen af ozonlaget, er vi 100 pct. enige. Men denne holdning, hvor miljøet kommer først, er jo i stik modstrid med industriministerens adfærd i sidste uge, da han i et forsvar for de røde pølser og de danske landbrugsinteresser tabte alt på gulvet. Han tabte både til miljøet og til landbruget.

Vi vil fortsætte kampen imod Øresundsforbindelsen. Den er både økonomisk og miljømæssigt en katastrofe. Vi har med interesse bemærket, at hr. Bilgrav-Nielsen har støttet vor kritik. Vi håber så, at hr. Bilgrav-Nielsen også vil holde fast, når vi nærmer os målsnoren.

Før åbningstalen var det et slagnummer, at der skal gennemføres en børnepasningsgaranti. Vi er helt enige i et sådant forslag; vi har

faktisk stillet det i de to sidste samlinger. Men vi blev skuffet: Planerne er helt uforpligtende, for man *håber* bare på en aftale med kommunerne engang næste år. Ærgerligt nok, for der er behov for at gøre en reel indsats allerede nu i forhold til de ca. 20.000 børn, som i dag står på venteliste – også for at gøre noget ved arbejdsløsheden.

Fru Inger Stilling Pedersen truer med at vælte regeringen på dette spørgsmål, men sagen er for vigtig til partitaktik. Børnefamiliernes situation skal forbedres, og der skal findes en løsning på pladsproblemerne. Derfor er vi villige til at forhandle med regeringen om børnefamiliernes vilkår og de store ventelister.

Statsministerens bemærkninger om flygtninge og indvandrere bar præg af omtanke, og vi er tilfredse med, at han så klart har sat Hvidovres borgmester på plads i denne sag. Godt nok, men det er jo altså i stik modstrid med hele retorikken på den socialdemokratiske kongres. Her kan det nok være at der blev lagt i kakkelloven til indvandrerne, og man forstod på Socialdemokratiet, at ikke mindst de tyrkiske indvandrere var problemet. Tonen var ubehagelig, bar præg af taktik op til kommunalvalget. SF vil ikke deltage i hetzen mod indvandrere og flygtninge op til kommunalvalget.

Der er opstået en stigende kritik af arbejdsmarkedsreformen, og det er berettiget. Den løser ingen af de grundlæggende problemer. Den forhindrer ikke, at tusinder vil ryge ud af dagpengesystemet. Konsekvensen vil være frygtelig for mange af de mennesker. Arbejdsmarkedsreformen er skrivebordsarbejde. Taler man med folk i kommunerne, får man at vide, at de står over for en næsten umulig opgave. Der vil ske det, at man vil fjerne en række ordinære job for at give plads for et discountarbejdsmarked, hvor arbejdsløse i realiteten arbejder for deres dagpenge i en begrænset periode.

Løsningen er på enhver måde utilfredsstillende. Der er reelt tale om en fortsættelse af den tankegang, som kaldes aktivering – det er dette frygtelige socialpædagogiske udtryk! Men de arbejdsløse ønsker ikke socialpædagogisk aktivering; de ønsker rigtige, ordinære job. Det er det, de arbejdsløse ønsker, og det er ufatteligt, at man ikke i stedet giver kommunerne økonomisk mulighed for at skabe ordinære job inden for den kommunale service.